

Ririro

De Klok van de Aarde en de klok van de Zee

Er was eens een dappere zeeman, die jarenlang op de blauwe wateren had gevaren. Hij trouwde met een kapiteinsdochter en ze gingen in een aangenaam binnenland wonen, ver van de zee.

Toen de zeeman en zijn vrouw in het binnenland woonden, werd er een stevige zoon geboren die ze Altair noemden. Deze kleine zoon kreeg, toen hij volwassen werd, een groot verlangen in zijn hart om met de zeelieden mee te gaan en op zee te zeilen.

Weldra riep de oude zeeman zijn zoon bij zich en zei:

“Mijn beste Zoon, als zeeman ben je geboren en een zeeman zul je altijd zijn. Ga naar de schepen, geniet van het leven van een zeeman en moge eer en fortuin naar je toekomen op de zee.”

Dus nam de jonge Altair afscheid van zijn dierbare ouders en volgde de noordelijke hoofdweg naar een grote stad aan zee.

Terwijl hij alsmaar liep, dag na dag, verdwenen de zachtblauwe luchten en gouden wolken van het binnenland achter hem. Een heldere en een zwakke gloed van groen verscheen in de gewelfde hemel, en een koude noordenwind deed elke noordelijke denneboom schudden.

Op een morgen hoorde de jongeling, plotseling van verre, het eindeloze gedonder van de branding en, aangekomen op een zanderige hoogte, zag hij de grote zee met golven, die met witte schuimkoppen naar de kust tuimelden. En zo de zee ontdekkend, schreeuwde hij het uit van blijdschap. Het hart van Altair maakte een sprong van vreugde.

Aan de ene zijde stonden de torens van de stad en aan de andere zijde zag hij de masten van de schepen. Er waren matrozen met bruine gezichten in de straten, rijke kooplieden met fluwelen mutsen en japonnen, dappere loodsen en avonturiers, en kapiteins die naar hun schepen kwamen en gingen.

Nadat hij een stevig jasje, een gebreide muts, een blauwe matrozenbloes en een wijde broek, had gekocht, schreef Altair zijn naam in het boek van een groot schip en zeilde weg, de zee op.

Zeven jaar zeilde hij, nu eens door de nachten van de fluisterende zeeën en de luchten van de stille sterren, dan weer door stormen en huilende winden en golven die wit van het schuim werden weggeblazen.

Beetje bij beetje kregen de blauwe ogen van de jongen de blik van iemand die in de verte ziet. Zijn lichaam werd sterk en hij liep zoals een zeeman loopt, met de voeten uit elkaar en heen en weer rollend. Zeven jaar zeilde hij en werd toen kapitein en daarna kapitein van een eigen schip.

Toen de blauwogige kapitein terugkeerde van een lange en eenzame overtocht naar de Gouden Eilanden, zag hij een grote menigte schepen die samen over de zee zeilden.

Grote schepen statig als eiken kastelen zeilden langs zijn boeg. Kleine schepen dobberden hoffelijk mee op elke golf. Er waren schepen met vaantjes, schepen met banieren, schepen van alle tuigage en kleuren in de wereld. Er was zo'n grote verscheidenheid aan schepen dat sommigen de rand van de zee al waren overgestoken, terwijl de wuivende rondhouten schepen van anderen pas ver aan de horizon verrezen.

In grote verwondering over wat de bijeenkomst zou kunnen betekenen, riep de jonge kapitein een passerend schip aan en vroeg het aan de kapitein-zeeman.

"Dit zijn de schepen van de hele wereld, Mijnheer kapitein," antwoordde de kapitein-zeeman, "en we varen naar het land van de Koning van het Zuiden, want hij heeft ons allemaal geroepen. Er is geweldig nieuws, zeggen ze, dat ons aan het einde van de reis wacht, maar wat het kan zijn, kan niemand vertellen. Maar kom: keer uw roer om, Mijnheer kapitein, en volg ons over de zee."

Altair zeilde met de schepen van de wereld naar het Koninkrijk van het Zuiden, week na week en door mooi en slecht weer.

Plotseling, tijdens een mooie nacht op het tijdstip tussen middernacht en de ochtend, weergalmde de kreet van de mannen, op de masten van de eerste drie schepen, van het land terug. Weldra kwam het grote blauwe licht van het Koninkrijk van het Zuiden te voorschijn, ver weg en laag op de zee. Bij zonsopgang voeren de schepen van de wereld, die elkaar in lijn volgden, door rotsachtige poorten de wijde haven van de Koning binnen.

Het paleis van de Koning was gebouwd op een heuveltop tussen de blauwe bergen en de zee. Het was van goudkleurig marmer gemaakt, en een kronkelende marmeren trap leidde

naar een paviljoen en een overloop in de baai. De grote Klokkentoren was een eenzame pracht, verheven boven de oude bomen van de tuin van de Koning. Zijn hoogte steeg naar de roze dageraad die over de heuveltop en de stad hing.

In de hal onder de gewelven, stonden nu de kapiteins van de schepen van de hele wereld verzameld. Grote kapiteins met pluimen in hun fluwelen muts en met juwelen versierde zwaarden aan hun zijde. Koopvaardijkapiteins in sobere blauwe capes, en nederige visserskapiteins met gebreide mutsen en vrolijk gestreepte blouses. Toen kwam de Koning van het zuiden tot hen, gekleed in een scharlaken mantel en op zijn hoofd een kroon van geel goud. Hij zei:

"Kapiteins van de schepen van de hele wereld, ik groet u. Jullie wachten om te horen waarom ik jullie heb geroepen vanuit de zeeën. Luister dan nu naar mijn woord. Ik heb een klokkentoren gebouwd, de mooiste klokkentoren die onder de zon staat, en ik zou er graag de mooiste en edelste klok ter wereld in plaatsen. Vind deze bel voor mij, o kapiteins van de schepen! Ga naar alle delen van de wereld en snel door alle zeeën. Wie de bel vindt, krijgt een machtige schat en zal met heerlijkheid en eer worden gekroond."

Dit gezegd hebbende, leidde de Koning van het zuiden de kapiteins van de schepen naar een groot feest dat hij voor hen had bereid en ze vierden feest tot het einde van de dag.

Toen de zon was ondergegaan en de stad, de stille haven en de schepen in een zacht gouden licht baadden, daalde Altair de kronkelende marmeren trap af naar het paviljoen waar de roeiboort naar zijn schip lag.

De jonge kapitein naderde het einde van de trap, en zag, bij een marmeren pilaar, een oude gebogen vissersvrouw staan met een jong vissersmeisje aan haar zijde. Het leek alsof ze niet met Altair wilden spreken. Een beetje bang geworden, bleef de jonge kapitein bij de pilaar staan en vroeg vanaf een afstandje aan het vissersvolk of er ongeluk over hen was gekomen.

"Goede Heer kapitein," antwoordde het vissersmeisje, "wij zijn vissers van de Gevaarlijke Eilanden die graag weer naar onze huizen zouden terugkeren. In de springvloed van het jaar, terwijl mijn moeder en ik tussen de netten in ons bootje zaten, stak er een storm op die ons meesleurde naar zee."

Twee bittere dagen en nachten vluchtten we voor de storm, maar op de derde ochtend kwam een groot schip ons toevallig tegen en, ons van de golven reddend, bracht het ons naar dit rijk. We hebben lang gezocht naar een manier om terug te keren naar ons eigen land. Je vindt ons hier vanwege onze hoop dat één van de schepen van de wereld langs de eilanden zou kunnen zeilen. Maar hoewel we het degenen, die daar al eerder in zijn geslaagd, hebben gevraagd, was er nooit iemand die ons op weg kon helpen."

En de oude vissersvrouw schudde langzaam en droevig haar hoofd, terwijl het vissersmeisje bleef staan en niets meer zei. Het gouden licht verdween nu uit de stad en de stille haven en de schepen werden donker. Zelfs de Klokkentoren stond in het donker, de lege klokkenkamer afgetekend tegen de lucht. Weldra ontwaakte het grote blauwe licht aan de havenmond en zette de statige toren in het licht. Een plotselinge wind bracht een klein geluid van golven in de verte.

"Houd goede moed, ik zal jullie naar de Gevaarlijk Eilanden brengen", zei de jonge kapitein. En met statige hoffelijkheid zette hij het vissersvolk in de roeiboot en nam hen mee naar zijn schip. Toen werd het geluid van touwen en blokken en het vullen van de zeilen gehoord, en weldra vluchtte het schip van Altair weg, als een vogel in de donkere zee. Er waren al lichten hier en daar op de donkere golven, de lichten van schepen die op zoek waren naar de prachtige bel.

Na veertien dagen van gunstige wind en mooi weer, arriveerde het schip van Altair bij de Gevaarlijke Eilanden. Deze eilanden waren groot, hoog en donker. De riffen vol onkruid omringden hen en gooiden fonteinen van nevel de lucht in.

Buiten het visserseiland hadden de Koningen van de wereld een vaargeul - zoals zeelieden een doorgang noemen - gemaakt door de machtige rotsen. Bij de ingang van deze doorgang rees en zonk een waarschuwingsbel die opkwam uit de zeeën.

Nu namen het vissersmeisje en haar moeder dankbaar afscheid van de jonge kapitein Altair en werden aan wal naar het eiland geroeid. De naam van het meisje, was Thyrsa. Haar ogen waren grijs en haar haar had een prachtige rossige goudkleur. Ze was zo mooi en zo eerlijk en oprecht in haar blik, dat Altair dacht dat hij nog nooit zoiets moois had gezien in de hele wereld.

Wat Thyrsa betreft, zij stond lang op de kust, kijkend naar het schip van Altair tot het steeds kleiner werd en tenslotte verdween aan de rand van zee en lucht.

Naar noord en zuid, door de zeeën van de wereld, ging Altair op zoek naar de bel. Naar grote steden met gouden koepels voer hij en hij vond zilveren klokken, koperen klokken, en zelfs klokken van glas. Maar nooit een klok voor de Klokkentoren. Hij passeerde eenzame kusten en zag de verre branding breken in een witte rand tussen het gele zand en het weidse groen van de oceaan.

Nu had hij het geluk dat de bootsman van het schip een oude zeeman was die met Altair had gevaren sinds de dagen van de jonge kapiteinsopleiding op zee. En weldra kwam deze bootsman naar Altair en zei tegen hem:

"Goede Meester, op de eilanden van het oosten ben ik geboren, en op die eilanden gaat het verhaal dat ergens, in de grote zee die westwaarts over de wereld stroomt, een eiland van klokken ligt. Er is daar een stad, zeggen ze, waarvan de burgers zo blij zijn met het luiden van klokken dat ze er de hele dag door mee bezig zijn. In de bergen van het eiland zijn zeldzame metalen te vinden die het meest geschikt zijn voor de edele klokken. En er is daar een Koning die de portier van de wereld is. Het is misschien maar een ijdel verhaal, maar ik vertel het zoals het mij is verteld."

"Oost, noord en naar het zuiden heb ik tevergeefs naar de bel gezocht," zei Altair. "Niemand heeft ooit de zeeën van het westen bevaren. Kom, stuurman, keer het roer om we volgen de ondergaande zon. We zullen dit verborgen eiland zoeken."

Westwaarts in de heldere golven en onder de grote glorie van de zon zeilde Altair. Hoger groeiden de golven, de zonnestralen vielen in stralen rond de boeg, en stromen van marmerschuim stroomden sissend aan weerszijden. Duizend mijlen en duizend mijlen voer het schip. Weldra kwam er een windstille nacht van wuivende touwen, stille wateren en de sterren. En terwijl het schip heel zachtjes de nacht in gleeed, hoorde men over zee, zwak en ver, het gouden geluid van de bel.

Nu uitten de matrozen een kreet van vreugde die naar de sterren weergalmde en de stemmen van de klokken overstemde. Er stak een wind op, en de zeilen vulden zich. Toen het ochtend werd, stond het bergeiland van klokken voor hen, eenzaam als een schip in de wijde cirkel van de zee.

Toen gingen ze naar de stad van de klokken, en vonden klokken op elk huis en op elke toren, en mensen die klokken droegen aan de randen van hun gewaden. De hele dag rinkelden grote klokken in de torens, klokkengelui loeide en trossen kleine belletjes

antwoordden - kleine belletjes die zongen als kinderen bij hun spel. De oude bebaarde Koning van de Klokken hoorde het verhaal van de dappere reis van Altair en zijn hart werd warm voor de stevige jongen met blauwe ogen. Hij zei tegen hem:

"Goede Heer kapitein, u zult de bel hebben die u zoekt, de mooiste en edelste bel ter wereld. Vandaag zal het metaal worden bereid en gesmolten in de oven van de bergen. Morgen op het middaguur zal het metaal in de vorm van de bel worden gegoten."

De middag van de volgende dag brak aan, en de Koning en zijn volk stonden samen met Altair en zijn matrozen naast de vurige put waarin het metaal van de bel kookte, in schuim van groen en rood en kolkend koper-goud. De Koning nam een gouden beker gevuld met aarde, wierp hem in de put en zei:

"O Bel, met dit teken beveel ik u aan de aarde te denken!

De aarde en haar zoete geluiden, het gezang van vogels, het geritsel van bladeren, het ruisen van beken, het geschreeuw van de nachtwind en de majesteit van de donder. Spreek hierover tot de Zonen der Mensen!"

En na aldus te hebben gesproken, nam de oude Koning een gouden beker met water uit de zee, en wierp die ook in de gesmolten put, terwijl hij zei:

"O Bel, met dit teken beveel ik u aan de zee te denken!

De zee met haar stemmen, het gebulder van de machtige golven, het dunne gefluister van het schuim, het gepraat van rimpelingen aan de kust van beschutte eilanden, het tumult van de storm. Spreek hierover tot de Zonen der Mensen!"

Ze goten het vurige metaal in de aardse mal en lieten het afkoelen. Zeven dagen en zeven nachten vlogen voorbij en weldra kwamen bekwame mannen om de bel uit de vorm te snijden. Beeldhouwers kwamen om er bloemen, bomen, bladeren en vogels, golven en kokkelschelpen in te snijden.

En Altair dankte de oude Koning met heel zijn hart en met de bel, veilig opgeborgen in het ruim van zijn schip, zeilde hij oostwaarts en zuidwaarts door de zee.

Toen de terugreis ten einde liep, ontdekte de jonge kapitein dat zijn schip bijna leeg was. Hij had geen proviand en drank meer. Dus haastte hij zich naar de dichtstbijzijnde haven

om te zien wat hij kon kopen. Nu was het toeval dat er in dezelfde haven een ander schip lag dat ook terugkeerde met een bel. Zeker een mooie bel, maar niet één die het waard was om genoemd te worden in vergelijking met de bel van de dappere Altair. De naam van de kapitein van dit andere schip was Kraken, en hij was erg nieuwsgierig om te zien of de bel van Altair beter was dan die van hem.

Het schip van Altair lag aan een kade, en sterke mannen met bruine gezichten werkten in de wazige zon, terwijl ze vaten water naar het dek rolden en zakken met meel het ruim in droegen. Weldra kwam Kraken, zittend in de achtersteven van een rode boot, geroeid door zes van zijn matrozen, naar Altair toe om hem een bezoekje te brengen.

Toen stonden Altair en Kraken in het donkere ruim van het schip, en Altair hield een groot licht omhoog zodat Kraken de prachtige bel kon zien. Kraken zag hoe mooi de bel was en zei, in het geheim, tegen zichzelf:

"Als kapitein Altair met deze prachtige bel terugkeert naar het land van het Zuiden, zal mijn bel nooit de schat van de Koning winnen. Ik moet een manier vinden om deze kapitein en zijn bel te vernietigen!"

Hij wendde zich tot Altair en zei: "Broeder Kapitein, wanneer vaar je weg?"

'Morgen om twaalf uur 's middags,' antwoordde Altair.

"Op het middaguur?" zei Kraken, en zijn jaloerse ogen werden plotseling verlicht met een boze gedachte. "Durf je dan 's nachts door de riffen van de Gevaarlijke Eilanden te zeilen?"

"Mijn schip is snel", antwoordde Altair, "en ik zal de drijvende bel van de vaargeul vinden voordat de zon onder is. Als ik die eenmaal heb gevonden, wat valt er dan nog te vrezen? De doorgang die het markeert is diep en breed. En de bel heeft een heldere bemoedigende klank."

De volgende ochtend zeilde Kraken vroeg uit de haven. De hele ochtend zeilde hij over de eenzame golven van de zee en kwam tegen het middaguur bij de Gevaarlijke Eilanden aan. Het was een winderige dag, de wazige lucht was nu eens open, dan weer bewolkt. De golven kletsten hier en daar met witte schuimkoppen tegen de riffen aan. Meeuwen gilden en schreeuwden, en de ruige, met onkruid begroeide zijkanten van de dichtstbijzijnde, riffen rezen en daalden met de golven.

Weldra kreeg Kraken de drijvende bel in het oog, die de ingang van de vaargeul van de eilanden markeerde.

De zeebel was gemaakt in de vurige bergsmederijen van het Koninkrijk van IJzer. De ronde voet was van ijzer, en een band van ijzer, versierd met vissen en schelpen en bloemen van de zee, omcirkelde de werprand. De waarschuwingsbel rees op uit het midden van het schild en twee ijzeren figuren, één van een reus, één van een dwerg, sloegen er dag en nacht op met ijzeren hamers.

Kraken lachte en stuurde zijn mannen er op uit om de hamers van de handen van de ijzeren figuren af te breken, zodat de bel niet meer zou klinken. En dit deden ze. Maar de dwerg en de reus bleven hun lege handen optillen en neerlaten.

Kraken zeilde door de vaargeul en vervolgde zijn koers naar het Koninkrijk van het Zuiden, en verdween al snel uit het zicht.

Zijn slechte daad was echter niet ongezien gebleven. Thyrza, het vissersmeisje, had alles gezien.

De lange uren van de middag sleepten zich naar hun einde. De zonsondergang was nabij. Zwarte wolken rezen op over de rand van de wereld, de zee werd donkerder en de zware golven werden zwart en vertoonden schuim. Er begon een wind te loeien.

Plotseling zag Thyrza de zeilen van een groot schip dat voor de storm vloog. De verborgen zon was bijna onder en de zwarte wolken waren versperd met stralen zo rood als vuur.

"Dat is het schip van Altair!", riep Thyrza. "De nacht valt snel in, en tenzij hij de bel in het donker hoort, zal Altair op de riffen vergaan. Ik moet naar de bel roeien, als mij dat lukt, en het waarschuwingsgeluid laten klinken."

Het moedige vissersmeisje haastte zich naar haar kleine vissersbootje en roeide door het donker en de opkomende storm naar de geluidloze bel. Ze leverde een gevecht op zee met de wind en de golven maar weldra sloeg een grote windvlaag haar tegen de bel.

Nadat ze haar bootje eindelijk aan één van de figuren had vastgemaakt, nam Thyrza een ronde steen, die ze als gewicht gebruikte, en begon op de bel te slaan zodat deze ging luiden. Het schip van Altair kwam dichterbij. De vurige stralen van de zonsondergang vervaagden uit de wolken; de wilde donkere nacht omsloot de zee.

"Ding Dong! Ding Dong!" klonk de bel. De wind huilde in het donker, en de golven donderden en braken en trokken zich weer terug. Plotseling zag Thyrza de lichten van Altairs schip dichtbij; het schip kwam veilig de doorgang binnen. Het schip voer zo dicht langs de bel dat Thyrza haar eikenhouten zijde bijna had kunnen aanraken.

Toen de lichten van Altairs schip in de nacht waren verdwenen, ging Thyrza haar bootje losmaken om naar de wal te roeien. Een paar vissers hadden haar op de bel gezien en een groot vreugdevuur op het strand gemaakt om haar veilig naar binnen te leiden. Maar plotseling zag het vissersmeisje de lichten van een tweede schip, op zoek naar de vaargeul en de bel.

Hoewel ze moe was en het kil werd, luidde Thyrza de bel totdat ook dit schip veilig langs de riffen was gepasseerd. Tot grote verbazing van het vissersmeisje kwam dit tweede schip echter tot stilstand en ging voor anker in de kleine vissershaven van de Gevaarlijk Eilanden.

Geleid door het licht van het vuur, begaf de dappere Thyrza zich veilig naar de kust.

Wat Altair betreft, hij ging verder naar het Land van het Zuiden en kreeg de schat en de kroon van glorie en eer voor het brengen van de mooiste en edelste bel.

En de Klok van de Aarde hing in de Klokkentoren, en sprak 's morgens en 's avonds tot de mensen over het wonder en het mysterie van de aarde en de veranderende zee.

Nu had de dappere jonge zeeman rijkdom en eer als een koning, maar toch was hij rusteloos van hart, want hij dacht aan het meisje Thyrza en wilde haar graag tot zijn vrouw maken. Terugkerend naar de zee, zocht hij de Gevaarlijke Eilanden op en haastte zich naar de kust om het vissersmeisje met de grijze ogen te vinden.

"Je zoekt het vissersmeisje, Thyrza?" vroegen de vissers. "Helaas! Ze is weg, we weten niet waarheen. In de maand van de lage maan voeren twee grote schepen bij het vallen van de avond door de vaargeul van de riffen. Het ene schip ging verder over de zee en het andere kwam voor anker in onze baai. We vrezden dat dit schip misschien een piratenschip was, want het zeilde weg bij het aanbreken van de dag, en sinds dat uur is Thyrza niet meer gezien."

En de vissers vertelden Altair hoe Thyrza de schepen had gered door op de zeebel te slaan. Altair herinnerde zich de nacht waarover ze spraken en wist dat Thyrza hem van de riffen had gered.

Oost en west en noord en zuid, langs de kusten van de wereld ging Altair op zoek naar het vissersmeisje. Maar hij vond nooit iemand die hem iets over haar kon vertellen. Een lang jaar zeilde hij, en weldra kwam hij aan in het Koninkrijk van de Maan.

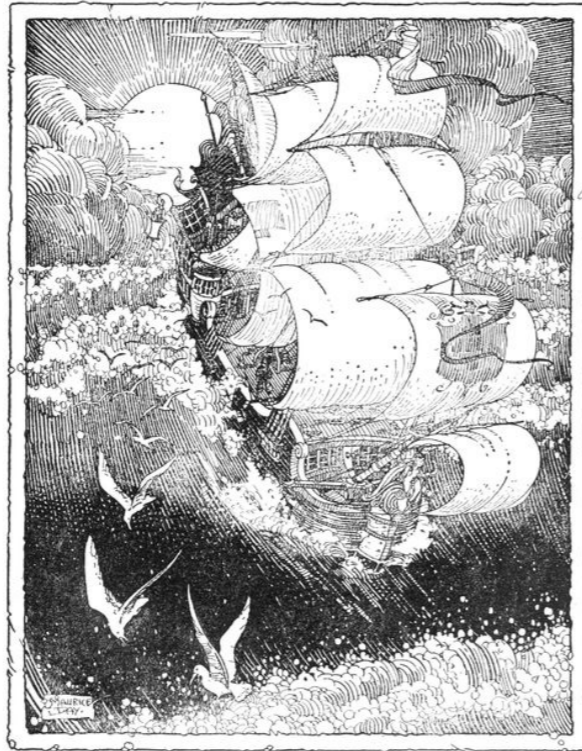
Hij ging naar het paleis om nieuws over Thyrza te vragen. Maar er kwamen bedienden die hem voor de Koningin leidden die het land regeerde. Ze was erg jong en gekleed in een zilveren kleed en had een zilveren kroon op haar hoofd.

Vreemd genoeg verborg een zware zilveren sluier haar gezicht voor iedereen.

"Meneer kapitein", zei de Koningin, toen ze het verhaal van Altair had gehoord, "u verspilt uw dagen aan het zoeken naar het vissersmeisje. Ze is weg; u zult haar nooit meer zien. Wees klaar met dit hopeloze zoeken en neem dienst in mijn rijk. Blijf, en ik zal u tot admiraal van het Koninkrijk maken."

Maar de dappere en trouwe Altair schudde zijn hoofd en antwoordde: "Nee." En hoewel de Koningin hem twee keer en zelfs driemaal smeekte om te blijven, bleef hij trouw aan zijn zoektocht.

Toen lachte de Koningin zachtjes en schoof de sluier opzij. En Altair zag dat het Thyrza was die op de troon zat! "Lieve Altair", zei de Koningin, "je zult alles horen nu. Mijn vader was de Koning van dit land en ik was zijn enige kind. Er was ongeluk toen we op een ochtend met een schip vertrokken en er een grote storm opstak die ons van onze koers af, ver de

zee in dreef. Weldra sloeg het schip tegen de riffen van de Gevaarlijke Eilanden en viel snel in stukken. Van allen aan boord was ik de enige die werd gered.

Mijn onderdanen zochten lang naar nieuws over het vermiste schip, maar tevergeefs. Jaren gingen voorbij en weldra landde een visser van het Koninkrijk van de Maan bij toeval op de Gevaarlijke Eilanden en hoorde van de vissers het verhaal van het wrak. Hij keerde terug met de tijding, en mijn volk kwam me met een groot schip halen om mij naar mijn land te brengen. We haastten ons snel weg, want er waaide een gevaarlijke wind en de kapitein was een vreemde in het gebied van de riffen. Zelfs nu is er nog een schip op zee om berichten en geschenken te brengen aan de vissers van de Gevaarlijke Eilanden."

Toen bogen de hovelingen en de bedienden beleefd en trokken zich terug. Altair en Thyrza liepen samen naar een groot raam wat uitkeek op de zee. En daar beloofden de jonge zeeman en de Koningin, die een dochter van de zee was, elkaar hun trouw.

Hun bruiloft was de meest schitterende bruiloft ooit in de hele wereld. Altairs goede vader en moeder waren er, en Thyrza's pleegmoeder ook. En alle matrozen bliezen op hoornfluiten, dansten en zongen oude vrolijke zeemansliedjes.

En... ze leefden nog lang en gelukkig!